

Bilag 10

Dansk Børneværnsforening.

Kokkedal, den 24. marts 1950

Som repræsentanter for Dansk Børneværnsforening, d. v. s. organisationen af de folkevalgte børneværn i landet, hvem lovgivningen har pålagt det hverv at fjerne et barn fra dets naturlige grosted, barndomshjemmet, vil vi gerne overfor det ærede udvalg fremføre vore ønsker i anledning af de foreslåede ændringer i forsorgsloven, der behandles af dette ærede udvalg.

Fra de folkevalgte værgeråd trådte ud i livet 1. januar 1923, har vi ønsket at betragte de børn, vi fik med at gøre, som vore børn, derfor har vor organisation også tilladt sig i skrift og tale at henvende sig til myndighederne om forholdene for disse børn og unge; det drejer sig jo desværre om et ikke ringe antal.

Vi har med glæde set dette forslag blive forelagt og med interesse læst de ærede ordføreres tale og med glæde bemærket os den interesse og velvilje, hvormed de har modtaget forslaget, dog har det ikke undgået vor opmærksomhed, at der fra enkelt side blev udtalt ønsker — der smertede os dybt — ønsker om grundig og indgående behandling —, og vi har i børneværns kredse erfaringer for, at dette ofte betyder lang venten.

Vi tillader os derfor på de danske børneværns vegne og på de tusinder af børn og unge, der er os betroet, på deres vegne at sige til det ærede udvalg, at sagen haster.

Skal vi med ansvar overfor myndighederne, forældrene og ikke mindst med ansvar overfor os selv anbringe børn udenfor deres naturlige hjem, må der skaffes vilkår på disse hjem, så deres standard ikke bliver ringere end de hjem, hvorfra vi fjernede barnet eller den unge.

Det er i år 32 år siden, jeg havde foretræde for den såkaldte „store løn-ningskommission“ for overfor denne at skildre lærernes vilkår på vore opdragel-seshjem. Jeg bad dengang om på mine kollegers vegne at blive sidestillet — lige-stillet med folkeskolens lærere i lønmæssig henseende ikke i arbejdstid, men ak forgæves. Resultatet er ikke udeblevet, der kæmpes i dag en fortvivlet kamp på vore opdragelseshjem for at få passet det nødvendige arbejde med de altfor få og ofte dårligt kvalificerede medarbejdere, der er til at skaffe.

Folkeskolen, Børnesagens Tidende, Børnesagsarbejderen og dagspressens annoncer bærer tydeligt vidnesbyrd om manglerne derude, og det gælder alle stil-linger, også de ledene. Jeg må måske her nævne, at da vi i den bestyrelse, hvor jeg sidder som næstformand, for et par år siden skulle have ny leder til det ret store optagelseshjem i Fredensborg, var der blandt de mange ansøgere — efter at overinspektøren havde haft lejlighed til grundigt at gennemgå samtlige ansøg-ninger — kun to, som han ville erklære for brugbare, når dette gælder leder-stillinger, kan man tænke sig til forholdene for de andre stillinger.

Hvis vort arbejde skal lykkes, og vi vedblivende skal stå i det gode for-hold til forældrene, der er oparbejdet siden 1923, må disse forhold ændres, så disse arbejdere ligestilles, ja helst stilles lønmæssigt bedre end folkeskolens.

Det er ikke første gang, vi henvender os om ledere og medarbejders løn og arbejdsvilkår og uddannelse; fra vort årsmøde i Odense i 1946 sendtes en henvendelse til regering og rigsdag om dette.